

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 1919, sp. zn. Kr I 2/18

Číslo: 9/1919

Právní věta:

Věděti, že věc jest z krádeže nebo zpronevěry, musí podílník v době, kdy ji na sebe převedl. Dodatečně nabytá vědomost vadného původu nečiní podržení věci bezelstně nabyté podílnictvím na krádeži nebo zpronevěře (§ 185 tr. zák.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.02.1919

Spisová značka: Kr I 2/18

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Předpokládajíc, že obžalovaný Š. věděl, že byla Metoději S. jeho mistrem svěřena větší částka peněz a že přesto jej nutil do hry v karty za tyto cizí peníze, vzneslo státní zastupitelství na Jana Š. obžalobu pro zločin spoluviny na zpronevěře ve smyslu §§ 5, 185, 186 lit. a) tr. zák. Naproti tomu nalézací soud nižádné spoluviny na straně obžalovaného Š. neshledal. Vyznačuje-li tento předpoklad prvé stolice nejlépe stanovisko, jež zaujímá ohledně otázky zavinění obžalovaného, možno v souvislosti s tímto předpokladem vyčísti z rozhodovacích důvodů naříkaného rozsudku jen tolik, že stěžovatel zvěděl teprve po hře, že peníze Metodějem S. prohrané náležely jeho mistru, a že je přesto podržel. Porovná-li se tento skutkový děj, jež pokládá nalézací soud za prokázaný, se zákonem, přicházejí v úvahu toliko dva ze tří způsobů spáchání zločinu podílnictví na zpronevěře, totiž převedení na se a ukrývání věci zpronevěřené. Trestní zákon obou těchto pojmů nijak nestanoví a nevymezuje; nutno při jich výkladu řídit se názory a potřebami denního života, přihlížeti k požadavku jistoty vzájemných právních styků, chrániti důvěru v jejich stálost a bezpečnost a, jelikož se jedná spolu i o pojmy právní seč možno, dbáti souladu mezi právem trestním a právem soukromým. Dle toho jest převedení věci na se nabytím skutečné moci nad ní, spojeným s úmyslem ji na dále jako svou vlastní ovládati. Má-li býti trestným, musí se státi u vědomí, že předmět, jež pachatel převádí na sebe, jest cizí, ukradený nebo zpronevěřený. Tomu tak nebylo v případě, o nějž se jedná; obžalovaný Š. zvěděl o původu částky 30 K teprve, když ji byl vyhrál, tedy po té, když jí byl nabyt. Čin jeho nebyl tedy v tomto ohledu trestným. Ukrýváním jest jakákoliv potajmu provozovaná činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by ztížila neb znemožnila oprávněné osobě opětne nabytí předmětu, jehož pozbyla, jest to

zakrývání bezpráví, spočívajícího ve vykonávání držby pachatelem, před tím, komu náleží právo k věci anebo kdo hledí neb jest povolán toto právo opět uvést k platnosti. Obžalovaný Š vyhrané peníze si podržel, ač zvěděl po hře o jejich původu. Posuzuje-li se toto jeho jednání s hlediska právě vyloženého pojmu zakrývání věci, nutno míti za to, že jednání jeho nelze nijak podřaditi tomuto pojmu. Obžalovaný, účastniv se hry, v níž peníze Metodějem S. vsázené částečně vyhrál, nabyt dle pravidel soukromého práva (§ 367 obč. zák.) i dle jim odpovídajících názorů všedního života vlastnictví peněz těchto, stal se jich neobmezeným a výhradním vlastníkem, takže dosavadní vlastnické právo poškozeného mistra Václava M. zaniklo. M. přestal býti vlastníkem peněz. Na tomto stavu věci nemůže nic měniti okolnost, že obžalovaný později, když byl již částku 30 K vyhrál, seznal pravý původ peněz. Oprávněným vlastníkem této výhry zůstal i dále jedině obžalovaný Š., nevzešlo u něho tedy nižádné bezpráví, jež by musil zakrývati; podržel-li si peníze vyhrané, zvědév o jich původu, vykonal tím jen jedno z oprávnění vyplývajících z bezelstně nabytého práva vlastnického, jehož nijak dodatečně nepozbyl. Nedopustil se dle toho v žádném směru podílnictví na zpronevěře, přičemž budiž jen mimochodem poukázáno ještě k tomu, že hry v karty se účastnilo více osob a rozsudek přesně nezjišťuje, zda peníze obžalovaným Š. vyhrané pocházely vůbec neb z části právě z kapsy S. a sice z peněz, jež byl zpronevěřil svému mistru M